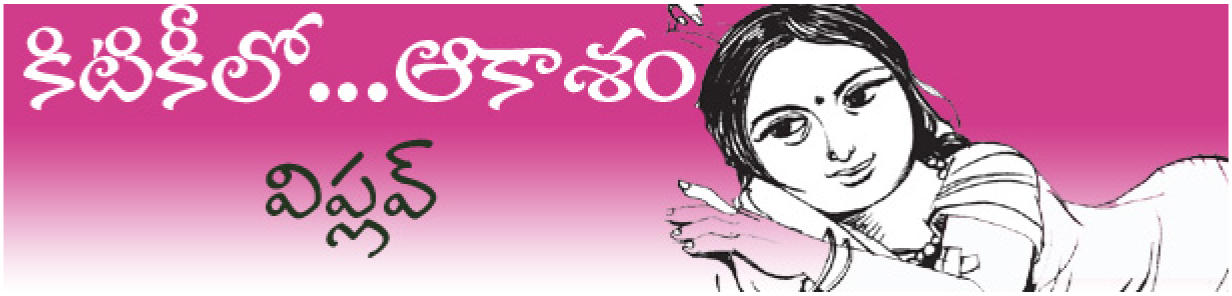

సరికొత్త నవల ఈ నెలే ఆరంభం..!

1

రాధికకు ఆ రాత్రి నిద్రపట్టడం లేదు. ఒకసారి చంద్రుడిని చూడాలనిపిస్తోంది. కానీ ఆకాశమంతా నల్లని మబ్బులే. పరాయి మబ్బులు. ఆమెకు చాలా కాలం తర్వాత మళ్ళీ ఈ రాత్రి అలా అనిపిస్తోంది.

అంతా పరాయిగా.

తనది కానట్లుగా.

తొమ్మిదేళ్ళ ఐదునెలలు. తాను ఈ దేశం వచ్చిన రోజును గుర్తుచేసుకుంది రాధిక. అందరిలాగే అప్పట్లో ఆమెకు అమెరికా ఇష్టం. కొంత మోజు కూడా. విమానం ఇక అమెరికా భూభాగం చేరడానికి కొన్ని నిముషాలుంది అనగా కిటికీలోంచి చూసిన క్షణం ఆమె జ్ఞాపకాల్లో మెదిలింది... ఆ మబ్బులేమిటో తనకు పరిచయం లేనివిగా అనిపించి గుబులుపడింది. ఒహేయో హాప్కిన్స్ ఏర్‌పోర్ట్‌లో నడిచినప్పుడు ఆ గాలి తనకు తెలిసిన, ఇష్టమైన డిసెంబరు చలిలా కాకుండా ఏమిటో పరాయిగా అనిపించింది. అందరూ నా నేల, నా భూమి అంటూ దేశం అంటే భూమి మాత్రమే అంటారు. కానీ రాధిక చిన్నప్పటినుంచీ ఆకాశాన్ని తనకు తెలిసిన స్నేహితుడిలా భావించేది. విశాఖ సముద్రం ఒడ్డున నిలిచినా, చార్మినార్ చౌరస్తా దగ్గర తలెత్తి చూసినా, తిరుపతి గుడి గోపురాన్ని మొక్కుతూ కళ్ళెత్తినా, గోదావరి నీటిలో కదిలే మబ్బుల ప్రతిరూపాలను చూసినా... ఆఖరుకి బొంబాయి (ఆమె ఆలోచనల్లో ఆ నగరానికి ఇంకా పేరు మారలేదు) బజారులపై అయినా, తాజ్‌మహల్ బ్యాక్‌గ్రౌండ్‌లో చూసినా ఆ ఆకాశమంతా తనకోసమే ఉన్న ఒక గొడుగులా అనిపించేది.

ఆమెకు చిన్నతనంలో ఎక్కువమంది నేస్తాలు లేరు. ఆమెను అర్థం చేసుకున్న వాళ్ళు లేకపోతే పోనీ కనీసం అర్థం చేసుకోవాలని ప్రయత్నించినవాళ్ళూ లేరు. అయినా అర్థం చేసుకోవడానికి ఆమె ఎవరని? ఆఫ్టరాల్ ఒక చిన్నపిల్ల. ప్రపంచంలో ఎందరో చిన్నపిల్లల మనసులను ఇగ్నోర్ చేసినట్లు ఆమెలో... పెరుగుతున్న మనసు ఉనికిని ఎవ్వరూ గమనించలేదు. అదుగో... ఆరోజుల్లోనే ఆకాశంతో ఆమె దోస్తీ మొదలైంది. పన్నెండేళ్ళ వయసులో... జడపట్టుకులాగిన మగపిల్లాడిని తరుముకుంటూ నది అంచున పరుగెత్తిన రోజు.... కాలిలో గుచ్చుకున్న ముల్లును వదిలించుకుని అలసటగా వగరుస్తూ వెనక్కు వాలిన క్షణమే గుర్తించింది ఆ ఆకాశాన్ని. అంతటి అనంతమూ ఆమె కళ్ళల్లో ఇరుక్కుపోయింది. అలా చాలాసేపు చూస్తూనే ఉండిపోయింది. తేలికపాటి వేళ్ళతో కదిలే మబ్బుల అంచులను గాలిలోనే గీసింది. మారే రంగులను కళ్ళలో కట్టుకుంది. తనతో పాటు ఆకాశాన్ని ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి, కిటికీ అవతల ఒక పెయింటింగ్ కాన్వాస్‌లా వేలాడదీసింది.

ఆ కిటికీకిటికీ పక్కనే ఆమె మనసు ఎదిగింది.

వయసు పెరిగినప్పుడలా కిటికీలూ, వాటి అంచులను నిర్ధారించే గోడలు, వాటితో నిలబడ్డ ఇళ్ళూ మారాయి... కానీ అదే ఆకాశం కాన్వాస్‌పై రాధిక ఎన్నో ఊహించుకుంది, నిర్మించుకుంది. అంతటి ఆకాశం ఆమెకు పరాయిదైపోయింది.... ఇండియా దాటగానే. కానీ ఆ పరాయితనం ఎన్నో రోజులు కాదు.

కొత్తగా పెళ్ళయిన అమ్మాయికి భర్త అనే మగాడూ, 'భార్య' అనే పోస్టు అసౌకర్యంగా ఉన్నట్లు ఆ అమెరికా ఆకాశం ఆమెకు నప్పీనప్పక ఇబ్బంది పెట్టాయి. అసలే ఆమెకు ఆ సమయంలోనే, భార్య పోస్టు వచ్చింది కూడా. పెళ్ళి చేసుకున్న రాజును తెలుసుకుని, తనవాడిగా చేసుకుంటూనే ఆ ఆకాశానికీ అలవాటు పడింది.

'నువ్వు ఇది కావాలి అని చెప్పు ఏం అయినా తెచ్చిస్తాను' అంటూ ఒక ముచ్చటైన క్షణంలో రాజు ఆమెను అడిగినప్పుడు... 'ఆకాశం తెచ్చిస్తావా' అని ఆమె కోరింది. అతనికి జోక్ అనిపించి నవ్వేసాడు. చేసేదేమీలేక ఆమె కూడా నవ్వేసింది. మొత్తంగా సాధ్యం కాకపోయినా, కనీసం ఈ అమెరికా ఆకాశంలోంచి ఒక చిన్న ముక్కనైనా తీసుకెళ్ళాలి అనిపిస్తోంది రాధికకు. రెండు రోజుల్లో తాను తన స్వంత ఆకాశం కిందకు వెళ్ళిపోతుంది మరి. చల్లటి గాలి విరహంగా ఆమె మీద వీచింది. ఆమె మనసు చెదిరేలోగానే, వెనకనుండి కౌగిలించుకున్నాడు రాజు.

"ఏమిటి మేడం? ఏమైనా తపస్సు చేస్తున్నారా?" అతని ఊపిరి ఆమె చెవి వెనక వెచ్చగా తగిలింది. కౌగిట్లోనే సర్దుకుంటూ, అతని చేతులను తన చేతులతో నిమిరింది. అతనిలో ఆమెకు నచ్చే అంశాల్లో ఒకటి: అతని చేతుల మీది జుత్తు. ఆ విషయం ఆమె అతనికి ఎప్పుడూ చెప్పనేలేదు.

"నేనంటే సరే, ఏదో పిచ్చి విషయాలు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయా. నువ్వు డైనోసార్‌లా గురక పెడుతున్నావుగా. ఎప్పుడు లేచావ్?" అతని చేతిమీద జుత్తును పీకింది.

"అబ్బా... నొప్పేస్తుంది..." అంటూ ఆమెను విడిచి మంటపుట్టిన చేతిని పక్కటెముకలమీద రుద్దుకుంటూ "రేపు ఏదో సర్జరీ ఉందికదా. నిద్రపోకపోతే ఎలా?" అంటూ ఆమెను లోపలకు పదమన్నట్లు చూసాడు. బాల్కనీలోంచి వెళ్ళబుద్ధికాక ఆకాశం వేపు చూసింది రాధిక.

"రాధీ..." ఆమెను భుజం పట్టుకుని తిప్పాడు రాజు.

"ఏంటీ?" చిరాకుపడింది ఆమె.

"సర్జరీ "

"ఆఁ సర్జరీనే. నువ్వా చేసేది?"

గతుక్కుమని బిక్కమొహం వేసాడు రాజు.

"అంతేలేమ్మా... నీకే వచ్చు మెడిసన్ అంతా అని..."

"రాజుగారూ... ఇది మెడిసిన్ కాదు... సర్జరీ..." అతని చెంపలు లాగింది ఆమె. ఆమె అలా చేస్తే.... ఆమెకు తాను ముద్దొస్తున్నట్లని అతనికి తెలుసు. మగవాడు కూడా సిగ్గుపడితే.... ఒకోసారి అందంగానే ఉంటాడు. ఆమె చేతుల్లోంచి ముఖం తప్పించేసుకుంటూ బెట్టు చేసాడు రాజు.

"ఏదో ఒకటి..... అన్నీ ఒకటే ....కాటన్ కంపు. జబ్బు తెలుపు" ముక్కుమూసుకుని బాల్కనీలోంచి బెడ్రూం లోకి తప్పుకున్నాడు రాజు. కోపంతో మండిపోయింది రాధిక.

"నీకు లక్షసార్లు చెప్పా. ప్రొఫెషన్‌ను ఇన్సల్ట్ చెయ్యొద్దని" కీచుమంటూ అతడిని అనుసరించింది. ఏం చేసైనా ఆమెను బాల్కనీలోంచి లాగెయ్యాలన్న ప్లాను పారినందుకు రాజు నవ్వుకుంటూ దుప్పట్లోకి దూరాడు.

"ఆఁ నువ్వు మాత్రం నా ప్రొఫెషన్‌ను అనలేదూ... మొన్న... మొన్న.." ఆ మొన్నటి సంఘటన గుర్తురాక ఇబ్బంది పడ్డాడు రాజు.

"నేనేమన్నానూ....?

ఆమెకూడా దుప్పట్లోకి పొదుగుకుంది.

"ఆదే.. ఆరోజు... కుమార్ మ్యారేజ్‌డే యానివర్సిరీ పార్టీకి వెళ్ళినప్పుడు.."

"అది కుమార్ ఒక్కడికే మ్యారేజ్ డే కాదు. రమ్యకి కూడా"

"అబ్బా.సర్లే వాడి మ్యారేజ్ డే సౌమ్యది కాదా?"

"సౌమ్య కాదు రమ్య"

"చూడూ.... వేరే లేడీస్ పేర్లు కూడా గుర్తుపెట్టుకోలేని నేను దొరికినందుకు నువ్వు సంతోషించాలి"

"సంతోషం... సంతోషం.. టీవీ పెడదామా? ఇలియానా డాన్స్ సాంగ్ ఏమైనా వస్తోందేమో. నోరు తెరుచుకుని చూడొచ్చు తమరు"

"అరే! హీరోయిన్‌ను చూస్తే కూడా తప్పే?! అయినా హీరోయిన్లు వేరు, రియల్ లైఫ్ లేడీసు వేరు" ఆమె తల కింద పోనివ్వడానికి తలగడ మీదగా చేయిపోనిచ్చాడు రాజు. అతనికి అవకాశం ఇస్తూ, కాస్త మెడ పైకెత్తి, అతని చేతిమీద తలవాల్చుకుంది రాధిక.

"ఏంటో తేడా?" అతని చేతిమీద ఒరుసుకోకుండా జుత్తును పక్కకు తప్పించుకుంది రాధిక.

"హీరోయిన్లను చూస్తే చాలు. భరించక్కర్లేదుకదా"

"వాట్‌డూయూ మీన్...?"

"ఇప్పుడు అదంతా చెపితే తెల్లారిపోతుంది. అసలే రేపు సర్జరీ..."

"మళ్ళీ అదేమాట! సర్జరీ చేసేది నేనైతే నీకెందుకంత టెన్షన్?"

"నీ కెరియర్ గురించి నాక్కాకపోతే ఎవరికి టెన్షన్?"

"ఇందాకే ఏదో అన్నారు రాజుగారు... కంపు హాస్పిటల్ అదీ ఇదీ అని... "అతని వేపు తిరిగి మళ్ళీ ఒక చెంప మీద గిల్లింది. ఆమెకు నచ్చినప్పుడే అతడిని 'రాజుగారు' అని పిలుస్తుంది. అతని పూర్తిపేరు. చాలా పెద్దది. చివరన సింపుల్‌గా ఉండే రాజుతోనే చెలామణీ అయిపోతాడు.

"అవును కంపే అనుకో... కానీ తప్పదు కదా"

"వాట్ డూ యూ మీన్? అలా అయితే అసలు ఈ కంపు డాక్టరీ చదివే నన్ను పెళ్ళెందుకు చేసుకున్నావ్"

"ఏం చేసేది మరి? టైం బ్యాడ్ అసలు నిన్ను రిజెక్ట్ చేద్దామనే అనుకున్నా.." కోపంతో చివుక్కున లేచింది రాధిక ."అసలు నిన్నెవ్వరు యాక్సెప్ట్ చేసారని పెళ్ళిచూపుల్లో?! " అతడి మీంచి దుప్పటిని తప్పించింది, యుద్ధానికన్నట్లు.

"బాబోయ్! నో ఫ్లాష్ బ్యాక్స్! ఇప్పుడెందుకు అవన్నీ" దుప్పటి లాక్కున్నాడు రాజు.

"లేదు... నే గమనిస్తూనే ఉన్నా... ఇల్లాంటి మాట ఫ్రీక్వెంట్‌గా అంటూనే ఉన్నావ్... ఈవాళ విషయం తేలిపోవాల్సిందే" రాధిక పట్టు వీడలేదు.

"పెళ్ళి చూపులప్పుడే కన్‌ఫాం చేసాను కదా. నీకు వీసా ఈజీగా వస్తుంది కాబట్టి అదొక అడ్వాంటేజ్... నువ్వు డాక్టర్ అవడం నా అదృష్టం. పైగా మా నాన్నకు ఇంజనీర్లు ఇష్టం ఉండరు అని"

"మరి నిన్నెందుకు ఇలా తయారుచేసారు?"

"ఇలానా? ఎలా?"

"అదే. ఆ చిప్స్ తినే సాఫ్ట్‌వేర్ పని నిన్నెందుకు చేయనిస్తున్నారు?"

"ఒకళ్ళు చేయనిచ్చేదేమిటి? అయినా మా నాన్నకు సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజినీరుకూ పొలంలో నీళ్ళ బోరు వేయించే ఇంజినీరుకూ తేడా అప్పుడు తెలీదు. ఇప్పటికీ పెద్ద తెలీదనుకో. అయినా నేను మా గురువుగారు బిల్ గేట్స్ ఇన్స్పిరేషన్‌తో..."

"ఆగాగు. ఇక చెప్పకు స్వామీ. నాకు నిద్రవస్తోంది."

"అన్యాయం... నన్ను ప్రొవోక్ చేసి, తీరా ఇప్పుడు నా జాబ్ గురించి చెబుతూ ఉంటే నిద్ర అంటావా?"

"లేదు రాజుగారు. నిజ్జంగా నిద్రే" ఆవులింత నటించింది రాధిక. బిల్‌గేట్స్ చరిత్ర అంటే ఆమెకు అప్పటికే చచ్చేంత భయం పుట్టించాడు రాజు. చెప్పినదే మళ్ళీ మళ్ళీ.. దాదాపు పన్నెండేళ్ళు చెప్పి. "లేదు. నువ్వు వినాల్సిందే యూనో... ఈ రోజు సాఫ్ట్‌వేర్ ఇండస్ట్రీ పడిపోతుందేమో అని నాలాంటి చిన్నా చితకా కంపెనీ వాళ్ళంతా భయపడుతున్నామా? కానీ మా గురువుగారి మీదే నా నమ్మకం..."

"రామరాజుగారూ... ప్లీజ్... నాకసలే రేపు సర్జరీ ఉంది. రెసెక్షన్ ఆఫ్ పోస్టీరియర్ ఫోస్సా ట్యూమర్... ఒద్దులే... పేరు వింటేనే భయపడతావు. కష్టం" నిద్రపోతున్నట్లు కళ్ళు మూసేసుకుంది రాధిక.

"అన్యాయం! ఇప్పుడే గుర్తుకు వచ్చిందా? నేనిప్పుడు ఎవ్వరితో మాట్లాడాలి?" అతనూ దుప్పటి మీదకు లాక్కున్నాడు.

"ఇలియానా ఫోన్ నెంబరు తెలీదా?"

"రాధిక పేరు నీకు సూటవ్వదు... రాక్షసి కరెక్టు" అంటూ ఆమెకు కొంత దూరం జరిగాడు రాజు. అతనిక నిద్రపోతాడని ఆమెకు అర్థం అయింది.

నిద్రలో పక్కన మనిషి తగిలితే అతనికి ఎందుకో అంతగా పొసగదు. అతనికి దూరంగా అంచుకు జరిగింది రాధిక. ఆకాశం కనిపించే బాల్కనీ వేపు తిరిగి పడుకుంది.

వాళ్ళు ఈ రోజు చాలా హుషారుగా ఉన్నట్లు వాళ్ళకే అనిపిస్తోంది. ఎంత సంతోషంగా ఉన్నా, సంపాదించినా, మధురంగా గడిపినా ఇన్నాళ్ళకు పరాయి దేశం వదిలి స్వంతగూటికి చేరుతున్నామనే భావన హుషారు తెస్తోందనీ వాళ్ళకు తెలుస్తోంది.

"రాధి..." నిద్రతో రాజు గొంతు చిక్కబడింది.

"ఊఁ"

"అబ్బాయికి అయితే సిద్దార్థ్ అనే పేరు బావుండదూ?"

రాధిక గుండెలయలో పొలమారింది. ఏం మాట్లాడాలో తెలియనట్లు మౌనంగా కళ్ళుమూసుకుంది. ఆమె నిద్ర నటించబోతోందని రాజుకు అర్థమైంది. ఆమె భుజంపై చేయి వేసి దగ్గరకు తీసుకుందామనుకున్నాడు. కానీ అతనిలోనే గుబులు అడ్డం పడి ఊరుకున్నాడు. బాల్కనీ అవతల...

ఆకాశం మౌనంగా మబ్బులను మోస్తోంది.

గత పదేళ్ళలో రాధిక ప్రాణాన్ని మోయడం ఇది ఐదవసారి. నాలుగు ప్రాణాలూ రెండుమూడు నెలల్లోనే ఇగిరిపోయాయి. గతం భవిష్యత్తును భయపెడుతుంది మరి.

❀ ❀ ❀

"దట్ వాజ్ ఎ స్కేరీ మొమెంట్" కాఫీ సిప్ చేస్తూ కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని భయపడింది జెన్నీ.

"ష్యూర్ ఇట్ వాస్" కిటికీ అవతల లేత ఎండలో రాత్రి మంచులో తడిసిన రేకులను ఆరబెట్టుకుంటున్న టులిప్ పువ్వుల నుంచి చూపు తిప్పుకున్న రాధిక, కాఫీ సెగలు తగిలి ఎర్రబారిపోతున్న జెన్నీ ముక్కును చూసి ఆశ్చర్యపడింది. మనిషి శరీరం కూడా పువ్వు అంత సుకుమారమా? పక్కా రాయల్ ఐరిష్ శరీరం జెన్నీది. పసుపు జుట్టు, నీలం కళ్ళు, చెక్కిన బుగ్గలు... ఇలా ముట్టుకుంటే మాసిపోతారనేంత సుకుమారంగా ఉంటారనే గర్వంతోనే ఈ తెల్లవాళ్ళు పాపం మిగతా మనుష్యులను అంత హీనంగా చూసారేమో

అనిపించింది రాధికకు. తనకు రేసిజమ్ గురించి తెలిసినప్పటి నుంచీ.. అంటే ఏడో తరగతిలో అమెరికా హిస్టరీ కాస్తంత చదివినప్పటినుంచీ... ఇలా ఆలోచిస్తూనే ఉంది.

క్లీవ్‌లాండ్ లోని ఒక ప్రముఖ హాస్పిటల్. న్యూరో సర్జికల్ బ్లాక్‌లో డాక్టర్స్ క్యాబిన్‌లో అలిసిపోయి ఉన్నారు వాళ్ళిద్దరూ. రాధిక న్యూరోసర్జన్. జెన్నీ ఆంకలాజికల్ సర్జరీ ఎక్స్‌పర్ట్, ఒక పదేళ్ళ పాప మెదడు కింది భాగంలో తొలుచుకుని వచ్చిన పోస్టీరియర్ ఫోసామెనిన్జియోమా అనే కేన్సర్ కణితిని తొలిగించే సర్జరీలో ఇద్దరూ దాదాపు మూడున్నర గంటలపాటు పోరాడి విజయం సాధించి అలిసిపోయారు. ఈవాళ్టితో ఈ హాస్పిటల్‌కూ తనకూ చెల్లిపోయిందని కాస్తంత డీలాగా ఉంది రాధిక. ఎన్నో పరీక్షలు, విజయాలతో ఆమెకు అక్కడ ప్లేస్‌మెంట్ వచ్చింది. కెరియర్ గ్రాఫ్‌లో చెప్పుకోవడానికి ఎంతో గొప్పగా ఉన్నా ఆమెకు ఎందుకో అక్కడి పనితనం పెద్ద తృప్తిని ఇవ్వలేకపోయింది. ఇక్కడి ఆకాశంలానే ఎంత దగ్గరైనా ఇక్కడి మనుష్యులు కూడా ఎందుకో పరాయిగానే అనిపిస్తారు ఆమెకు. వైద్యురాలిగా తాను పరిశీలించే శరీరాల రంగు, ఆ మనుష్యుల ప్రవర్తన, వేరే భాషలో ధన్యవాదాల మాటలయినా పరాయిగానే తోస్తాయి. తను, తన విద్య, తనకు వచ్చినపని... అన్నీ కాస్తయినా తనవారికి అందించాలి కదా. ఆ మాత్రం 'తన' అనే స్వార్థం లేకపోవడమే తనలో లోపం అనే ఆమెకు అనిపిస్తోన్న సమయంలోనే రాజుకు స్వంత రాష్ట్రానికి వెళ్ళి పెద్ద సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీ పెట్టుకోవాలనే ఆలోచన రావడం, హైదరాబాద్‌లోనే ఉన్న అతని స్నేహితుల ప్రోద్బలం తోడవడంతో ఆమె కోరిక తీరుతోంది. కానీ తీరా ఇక వెళ్ళిపోతున్నాం అనేప్పుడే వీటన్నిటినీ పోగొట్టుకుంటున్న భావన. కాస్తంత అమెరికాను తనతో పాటు తీసుకెళ్ళగలిగితే బావుణ్ణు అనిపిస్తోంది.

"వాట్ ఆర్యూ థింకింగ్? హేవ్ ఇట్" రాధిక పెదవి అంచు దగ్గరే ఆగిపోయిన కాఫీ కప్పును ఆశ్చర్యంగా చూసింది జెన్నీ. కప్పు పట్టుకున్న ఆమె వేళ్ళు కూడా గులాబీ రంగులోకి మారిపోయి ఉన్నాయి. ఇంత సుకుమారమైన శరీరతత్వం ఉన్న అమ్మాయి పుడితే ఎంత బావుంటుంది? అమ్మో! అసలే ఇక ఇండియాకు వెళ్ళిపోదామనుకుంటున్నాం. అక్కడి వేడికి ఆ పిల్ల ఏమైపోవాలి? రాధిక ఆలోచనలన్నీ ఆమె మోస్తున్న భవిష్యత్తు మీదకు మళ్ళాయి. ఆకాశం కింద తనూ, తనకు పుట్టబోయే పాప పడుకుని మబ్బులనూ, చుక్కలనూ చూస్తున్నట్లు, అప్పుడు రాజు వచ్చి నిద్రపోదాం అని గొడవ పెట్టుకున్నట్లు అనిపించింది.

"కమాన్ రాధికా. ఇట్స్ ఓవర్ నౌ. లెట్స్ నాట్ థింక్ ఎనీమోర్ ఆఫ్ దట్" జెన్నీ వెచ్చటి వేళ్ళతో ఆమెను కుదిపింది.

"వాట్? వాట్స్ ఓవర్?" తుళ్ళిపడింది రాధిక.

"ఓ! ఆర్యూ నాట్ థింకింగ్ ఆఫ్ సర్జరీ" కాసేపటిక్రితం తామిద్దరూ కలిసి చేసిన సర్జరీలో హఠాత్తుగా పేషెంట్ బ్లడ్ ప్రెషర్ పడిపోవడంతో టైంబాంబు పెట్టినట్టు హడావుడిగా సర్జరీ చేయాల్సిరావడం... ఆకంగారులో జెన్నీ ట్యూమరును పంక్చర్ చేసేయబోవడం కాస్తా రాధిక చొరవతో తప్పింది. ఆ తప్పే జరిగి ఉంటే కాన్సర్ కణాలన్నీ రక్తంలోకి స్ప్రెడ్ అయి సర్జరీ వృధా అవడమే కాక, పేషెంట్ పరిస్థితి ప్రమాదకరం అయి ఉండేది.

"యూనో...ది పేషెంట్స్ ఫాదర్ ఈజ్ ఎన్ అటార్నీ" జెన్నీ మళ్ళీ సర్జరీను గుర్తు చేసుకుంది.

ఆమె భయం రాధికకు అర్ధమయ్యింది. రాధికకూడా పేషెంటు తండ్రితో మాట్లాడింది కానీ అతను లాయర్ అని ఆమెకు అప్పటివరకూ తెలియదు. అతను ఎవరైనా కానీ సర్జరీలో తప్పు జరిగితే, హెల్త్ ఇన్సూరెన్స్ క్లెయిమ్స్, ప్రొఫెషనల్ నెగ్లిజెన్సీ కేసులతో హాస్పిటల్ ఇబ్బందిలో పడుతుంది. హాస్పిటల్ మేనేజ్‌మెంట్ సర్జరీ చేసిన వీరిద్దరినీ ఫైర్ చేయొచ్చు. వాళ్ళ కెరియర్‌కు అదొక బ్లాక్‌మార్కు కావొచ్చు. రాధిక ప్రాణం గురించి బాధపడితే, జెన్నీ తన కెరియర్ గురించి భయపడింది.

"ఇట్స్ ఓకే జెన్నీ... దిస్ కైండ్ ఆఫ్ థింగ్స్ వోన్ట్ హేపెన్ ఆల్ ది టైమ్స్" జెన్నీకి భరోసా ఇచ్చింది రాధిక.

నీరసంగా నిట్టూర్చి "మేబీ. ఎనీవే. దిసీజ్ యువర్ లాస్ట్ సర్జరీ హియర్. సో హౌ విల్‌బీ యువర్ వర్క్ ఇన్ హాయ్‌రబ్బా?" తన సెల్‌ఫోన్ తీసుకుని ఓవర్‌కోట్ తొడుక్కోసాగింది జెన్నీ.

పగలబడి నవ్వింది రాధిక. "ఇట్స్ హై...ద...రా...బా...ద్..." ఆమెకు అర్థం అయ్యేట్లు విడమర్చి పలికింది. అప్పుడప్పుడూ తన దగ్గర హిందీ పాటలూ, హిందీ అక్షరాలతో నింపిన కొత్త తెలుగు సినిమా పాటలూ విని 'హాయ్ రబ్బా' అనే మాట అలవాటైపోయిన జెన్నీకి అది తన ఊరి పేరు కాదని ఇప్పటికే చాలా సార్లు చెప్పి విసిగిపోయింది రాధిక. దీని బదులు... హైదరాబాద్ పేరు మార్చడమే సులభమేమో. ఫారినర్స్ నోటివెంట హాయ్‌రబ్బా పిలుపుకు హైదరాబాద్ పేరుకూ పెద్ద తేడా ఉండదు కూడా.

భారతదేశంలో ముఖ్యమైన నగరాల్లో బ్రాంచ్‌లు ఉన్న ఒక కార్పొరేట్ హాస్పిటల్స్‌తో పనిచేసే అవకాశం చూస్తున్నానని వివరిస్తూ తన ఓవర్ కోట్ తొడుక్కుంది రాధిక.

"ఛారిటీ? దట్స్ గుడ్ సమ్ డే హోప్ ఐ విల్ ఆల్సో డూ లైక్ యూ" మెచ్చుకుంటూనే తన సెల్‌ఫోన్ చూసుకుని మురిసిపోయింది జెన్నీ. ఆమె బాయ్‌ఫ్రెండ్ నుంచి మెసేజ్ వచ్చి ఉంటుంది కాబోలు అనుకుంది రాధిక. దాదాపు రాధిక వయసే ఉన్నా సన్నగా ఉండడం వలన, మేకప్ వలన ముప్పయ్యేళ్ళ కంటే తక్కువదానిలా కనిపిస్తుంది జెన్నీ. ఇంకా డేటింగ్‌లూ, బాయ్ ఫ్రెండ్స్‌లాంటి వ్యవహారాలతో పెళ్ళికాని పిల్లలా వ్యవహరించడం ఏమిటా అని రాధికకు ఎప్పుడూ ఆశ్చర్యం.

"అయామ్ గోయింగ్ విత్... యూ నో..." ఎవరో కనుక్కోమన్నట్లు చూసింది జెన్నీ. ఇలాంటి విషయాలు తనకు చెప్పొద్దు మొర్రో అని రాధిక ఎంత మొత్తుకున్నా ఆమె వినదు. ఎప్పుడూ ఒకే మొగుడితో ఉన్నానని ఏడిపిస్తుంది పైపెచ్చు, స్నేహంతో ఉన్న చొరవ కొద్దీ.

"హౌ ఉడ్ ఐ నో" విసుక్కుంటూనే తన సెల్‌ఫోన్ చూసుకుంది. రాజు దగ్గర నించీ ఒక్క మెసేజ్ కూడా లేదు. అతనూ భర్త కాకుండా బోయ్‌ఫ్రెండ్ అయి ఉంటే మెసేజ్ పంపేవాడేమో అనిపించింది ఆమెకు.

"ఇట్స్ ది అనస్థీషియా గయ్" కళ్ళను చక్రాల్లా తిప్పుతూ నవ్వింది జెన్నీ. సర్జరీ అప్పుడు మత్తు మందులు ఇచ్చిన నల్లటి పొడవైన ఆఫ్రికన్ - అమెరికన్ డాక్టరు గుర్తుకు వచ్చాడు రాధికకు. జెన్నీకంటే అతను ఖచ్చితంగా ఐదారేళ్ళు చిన్నవాడే అయి ఉంటాడు. అసలు వీళ్ళిద్దరికీ డేట్ మీద వెళ్ళేంత పరిచయం ఎప్పుడు అయిందో ఆమెకు అర్థంకాలేదు. ఇంకా నయం అతను తనతోనే డేటింగ్ చేయబోలేదు. విసుక్కుంది రాధిక.

"ఓకే... అయామ్ లీవింగ్. గివ్ మీ ఎ కాల్ వెన్ యు ఆర్ లీవింగ్. ఐ వుడ్ లైక్ టు సీ యూ ఆఫ్ ఎట్ ఎయిర్‌పోర్ట్" హడావిడిగా రాధికను హత్తుకుని వీడ్కోలు తీసుకుంది జెన్నీ. ఆమె వెళ్ళిపోగానే ఏం చేయాలో తోచలేదు రాధికకు. ఇక గది, హాస్పిటల్ బిల్డింగూ, అన్నీ తనవి కాదుగా అనుకుని ఎదురొచ్చే పరాయి మనుష్యులను, పిల్లలను మెల్లగా చూసుకుంటూ బయటకు నడిచింది.

"హే హే.. రాధికా..." టకటక మని చెప్పుల చప్పుడు చేసుకుంటూ జెన్నీ వెంటపడేసరికి ఏమిటా అని చూసింది. "సారీ ఐ ఫర్గాట్... దిసీజ్ సంథింగ్ ఐ గాట్ ఫర్ యు" అంటూ గులాబీ రంగు పేకెట్ ఒకటి ఆమె చేతిలో పెట్టింది జెన్నీ.

"వాట్ ఈజ్ దిస్?" రాధిక ప్రశ్న పూర్తవక మునుపే... జెన్నీ ఆమెను విడలేనట్లు చూసి "యూ నీడ్ ఇట్ హనీ. ఐ విల్ మిస్ యూ. ఐ నెవర్ హేడ్ ఎ ట్రూ ఫ్రెండ్ థాంక్యూ" అంటూ గభాలున ఎలా వచ్చిందో అలానే టకటకమని వెళ్ళిపోయింది. రాధిక కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆమెకు తనపట్ల అంత అభిమానం ఉందని అప్పటివరకూ తనకు తెలియనేలేదు. మూడున్నరేళ్ళపాటు కలిసి పనిచేశారు. చాలా సర్జరీల్లో ఒక్కటిగా పోరాడారు. జెన్నీ ఎప్పుడూ ఇలా అభిమానం వ్యక్తపరచనే లేదు. రెండవ భర్త విడిపోతూ మనసు గాయపరచినప్పుడు ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం చేసిన జెన్నీని చనువు తీసుకుని చెడామడా తిట్టి ఒక రెండు రోజులపాటు ఆమెను తన ఇంట్లోనే ఉంచి జాగ్రత్తగా చూసుకుంది రాధిక. ఆ తర్వాత ఆమె అసలలాంటిదేమీ జరగనట్లు మారిపోయి రెండుమూడు నెలలలో కొత్త మగాడితో డేటింగ్ అంటూ వెళుతుంటే మనసు విరిగిపోయి అలా అయిపోయిందిలే అని ఊరుకుంది రాధిక. ఇప్పుడు పాపం, తను లేకపోతే ఈమె ఏమయిపోతుందో? పోనీ జెన్నీను కూడా ఇండియాకు వచ్చెయ్యమంటే? అన్నిటినీ తనతో పాటు

తీసుకువెళ్ళిపోవాలనుకుంటున్న తన మనస్తత్వానికి తనకే నవ్వు వచ్చింది రాధికకు. కారులో కూర్చోగానే, ముద్దొస్తున్న గులాబీ ప్యాకెట్ చిరిగిపోకుండా మెల్లగా విప్పి జెన్నీ ఇచ్చిన బహుమతిని చూసింది. నమ్మలేకపోయింది. కోపంతో ఎర్రబడిపోయింది. సిగ్గుతో కుచించుకుపోయింది.

ఫోన్ రింగయింది. జెన్నీ "లైక్డ్ ఇట్?"

మాటలు రాలేదు రాధికకు.

"యూ ఆల్వేస్ వండరర్డ్ ఎట్ దిస్... ఈజ్‌న్ట్ ఇట్?" అల్లరిగా నవ్వింది జెన్నీ.

"యా.." ఇంకా తడబడుతూనే ఉంది రాధిక "బట్... ఐ నెవర్ వాంటెడ్ దిస్"

"హా... హిపోక్రెట్... ఆస్క్ యువర్ సెల్ఫ్"

జెన్నీ మాటలు నిజమేమో అని భయపడింది రాధిక. తనకు ఏం కావాలో చెప్పనివ్వకుండా తన మనసును తొక్కి పెట్టుకుందా?

"బట్... అయామ్ థర్టీ ఫైవ్ ఇయర్స్ ఓల్డ్" ఒక అభ్యంతరాన్ని చెప్పుకుంది రాధిక

"నో... థర్టీ ఫైవ్ ఇయర్స్ యంగ్" పసిగా నవ్వింది జెన్నీ

"అయామ్ మ్యారీడ్" ఇంకో అభ్యంతరం

"యువర్ హబ్బీ విల్ లైక్ ఇట్"

"మై బాడీ ఈజ్ నాట్ స్లిం లైక్ యువర్స్" జెన్నీ కూడా ముప్పై పై బడినా రెండూ పెళ్ళిళ్ళయినా నాజూగ్గా ఉంటుంది. తన బరువు గుర్తుకు చేసుకుంది రాధిక.

"యువర్ హార్ట్ ఈజ్ డెలికేట్"

అయినా హార్ట్... అదే మనసుకు కాదు కదా దీన్ని కప్పుకునేది. జెన్నీ ఇచ్చిన ఎర్రటి బికినీను చేతిలో నలుపుకుంది రాధిక. జెన్నీతో కలిసి.. బీచ్‌కు వెళ్ళినప్పుడు అందరూ బికినీల్లో ఉంటే కాస్తంత పల్చటి వదులు టీషర్టు వేసుకుని జీన్స్ ప్యాంటుతో ఉన్న తను తనకే అసందర్భంగా తోచింది. జెన్నీ ఎంతో చెప్పి చూసింది. బికినీ వేసుకోమని, అక్కడ ఎవరూ వింతగా చూడరనీ, కానీ రాధిక మనసులో ఎన్నో అడ్డుగోడలు. ఎంతో ఇష్టమైన ఆకాశం, సముద్రం ఎదురుగా కవ్విస్తూ రెచ్చగొడుతున్నా చిన్నప్పటినుంచీ ఒంటినిండా కప్పుకున్న బిడియం వదలలేదు. జెన్నీకి కూడా తెలియదు విషయం ఏమీటంటే... ఒకసారి రాజు చేత బికినీ కొనిపించుకుని కనీసం ఇంట్లో అయినా వేసుకుందామనుకుంది రాధిక. 'ఇవన్నీ మనకెందుకు' అని ఆమె మాట వెలిబుచ్చకముందే కొట్టిపారేశాడు రాజు.

"డోంట్ గెట్ లాస్ట్ ఇన్ థాట్స్ అగైన్. డిడ్ యూ సీ. దేర్ ఈజ్ సంథింగ్ ఎల్స్ ఇన్ ది ప్యాక్" ఫోన్‌లో గుచ్చింది జెన్నీ.

ఏమిటా అని చూసింది రాధిక. ఒక చిన్న సైజు అండర్ వేర్. చాలా చిన్నది, తన చేయి అంత ఉంది. ఇది ఎందుకని ఆశ్చర్యపోయింది.

"డోంట్ వర్రీ! దట్స్ నాట్ ఫర్‌యూ. నాట్ ఈవెన్ ఫర్ యువర్ హజ్బెండ్" జెన్నీ పక్కనుంటే ఆమె వేళాకోళానికి పట్టుకుని కొడదామనిపించింది రాధికకు.

"ఎయిట్ మంత్స్ లేటర్. వెన్ యూ గెట్ ఎ బాయ్ ఆర్ గర్ల్ అవుట్ ఆఫ్ యూ... ఫర్ దట్ బ్యూటిఫుల్ బేబీ" అల్లరిగా నవ్వుతూ వీడ్కోలు తీసుకుంది జెన్నీ.

బికినీనూ, పిల్లవాడి అండర్ వేర్‌నూ మార్చి మార్చి చూసుకుని నవ్వింది రాధిక. రెండూ అద్భుతాలుగానే తోచాయి. ఇంకో రెండు నెలలు దాటితే బికినీ సరిపోనంత తల్లినవుతాననిపించి ఆనందం, ఆత్రుత కలిసిపోయాయి రాధికలో.

"అంకుల్‌కు ఏం కొనాలో తెలియట్లేదు" షాపులోని వస్తువులన్నిటి వంకా అయోమయంగా చూస్తూ అప్పుడే పెరుగుతున్న గడ్డం తడుముకున్నాడు రాజు.

"ఫర్లేదులే... ఏదో ఒకటి కొనాలి అని రూలు లేదుగా" పిల్లలకు ఆటవస్తువులు ఉండే సెక్షన్ వేపు నడుస్తూ అంది రాధిక. రేపు హైదరాబాద్‌కు ప్రయాణం అనగా బంధువులు, స్నేహితులకు, తమకు ఇండియాలో దొరకవు అనుకున్న వస్తువుల షాపింగ్‌లో పడ్డారు ఇద్దరూ.

"అక్కడేముంటాయి.... అవన్నీ చిన్న పిల్లలకు" అంటూనే అనుసరించాడు రాజు.

గుర్రుగా చూసింది రాధిక. "తెలుసు సారూ. సాకేత్‌కు ఏమైనా చూద్దామని. పైగా కుసుమ మళ్ళీ కారీయింగ్" అంటూనే బొమ్మల వేపు దృష్టి సారించింది. సాకేత్ రాధిక తమ్ముడు జగన్ రెండేళ్ళ బాబు. కుసుమ జగన్‌ల పెళ్ళి అయిన మొదటి సంవత్సరానికే పుట్టేసాడు.

"అదేంటి... జగన్‌కు అస్సలు ప్లానింగ్ లేదు. మూడేళ్ళ మ్యారేడ్‌లైఫ్ లో రెండు పిల్లలా?"

"రెండు కాదు... ఇద్దరు... పిల్లలు వస్తువులు కారు" అతడి తెలుగును, బుద్ధిని కలిపి వెక్కిరించింది.

"సర్లే .... మ్యాటర్ అది కాదు. ఇప్పుడే ఇన్ని లిటిగేషన్స్ పెట్టుకుంటే... తర్వాత ఏం ఎంజాయ్ చేస్తారని...." ఇంకా ఏదో అనబోయి రాధిక కంట్లో కోపాన్ని చూసి తగ్గాడు రాజు.

"నీకు పిల్లలు ఇష్టం లేదా?" తీక్షణంగానే చూసినా ఆమె గొంతులో బాధ దాగలేదు.

"అది కాదురా. మన పరిస్థితి వేరు. జగన్ కథ వేరు కదా. ప్రతి కేసూ ఇండివిడ్యువల్ కదా" సంజాయిషీ ఇస్తూనే దగ్గరకొచ్చి అనునయంగా ఆమె చేతిని అందుకున్నాడు.

"కేసు, లిటిగేషన్. లాయర్ లాగా ఏంటీ పదాలు?" చిరాకు పడినా అతడి చేతిని వదలలేదు ఆమె.

"అదీ.... ఈ మధ్య .... కొత్త కంపెనీకి లీగల్ ఇష్యూస్ కోసం కొంచెం స్టడీ చేసాను" అంటూ ఆమెను తప్పించుకుని... "చూడు.. సాకేత్‌కు ఇది నచ్చుతుంది..." పెద్ద రోబోట్‌లాంటి బొమ్మను సమీపించాడు రాజు. రెండేళ్ళ పిల్లాడి సైజు కన్నా పెద్ద బొమ్మను కొందామంటున్న అతని తెలివిని ఇక భరించలేక "నేను చూసుకుంటాను. నువ్వు నీక్కావలసిన ఎలక్ట్రానిక్ గాడ్జెట్స్ చూసుకో" అంది అతనికి ప్రాణమైన ప్రాణం లేని వస్తువుల సెక్షన్‌ను చూపుతూ.

ముఖం వెలిగించేసుకుని అటు చూసి "అవునూ అంకుల్ కు ఏమైనా ఎలక్ట్రానిక్ ఐటమ్స్ ఇష్టమా?" అన్నాడు.

"అవంటేనే చిరాకు మా నాన్నకు. మనిషిని సోమరిపోతును చేసే ఆ వస్తువులు కనిపెట్టేవాళ్ళనూ, అమ్మేవాళ్ళనూ, కొనేవాళ్ళనూ ఏం చేసినా పాపం లేదంటారు" చిన్నప్పుడు ఇంట్లో టీవీ అయినా పెట్టుకోనివ్వని తండ్రిని గుర్తుచేసుకుంది. ఆయన ఆమెకెప్పుడూ ఒక తీక్షణమైన వ్యక్తిగానే తెలుసు. అసలాయన నవ్విన సందర్భాలే తక్కువ. తమ పెళ్ళి ఫోటోల్లో కూడా పక్కన ఊరికే ఉన్నాను అంటే ఉన్నాను అన్న చందాన నిలబడ్డ ఆయన రూపం రాజుకూ గుర్తుకు వచ్చింది.

"అలా కాదు. ఫార్మాలిటీ కోసమైనా ఏమైనా తీసుకెళ్ళాలి కదా. పోనీ ఆంటీకి, అంకుల్‌కూ కలిపి ఇంటికి పనికివచ్చే వస్తువు ఏమైనా సజెస్ట్ చెయ్యి" బుద్దిగా అడిగాడు. అమ్మకు ఏం ఇష్టమా అని ఆలోచించింది. తాను వెళ్ళడం, తనకు ఇష్టమైన వంటలు చేసిపెట్టడం మినహా వస్తువుల మీద ఆమెకు ఏం ఇష్టం ఉందో స్ఫురించలేదు.

"వాళ్ళేమీ అనుకోరు. అంత ఫార్మాలిటీ అక్కర్లేదు రాజూ" భర్త పద్దతి తెలిసీ చెప్పి చూసింది రాధిక.

"అలాక్కాదులే రాధీ. ఫార్మాలిటీస్ ఉండాలి. అదంతా నీకు అర్థం కాదులే.నా తిప్పలు నే పడతాను. మీ పేరెంట్స్‌కు నేను ఏం కొంటానన్నది నీకు చెప్పను. అలాగే మావాళ్ళకు నువ్వు ఏం కొంటావో నేను అడగను. నీ క్రెడిట్ కార్డ్ తెచ్చుకున్నావు కదా?" అన్నాడు

రాజు. రాధికకు వెగటుగా అనిపించింది. మానవ సంబంధాలన్నీ కూడా కంప్యూటర్ ప్రోగ్రాములా ... ముందే రచించినట్లు, ఈక్వేషన్‌లా చూసే అతని స్వభావం ఆమెకు అస్సలు నచ్చదు. పన్నెండేళ్ళ దాంపత్యంలో కొన్ని సార్లు చెప్పాలని చూసింది. కొన్నిసార్లు చెప్పగలిగింది. వింటాడు. ఒప్పుకుంటాడు. కానీ మారడు. తాను కూడా అతని తలిదండ్రులకు ఏదో ఒకటి కొనక తప్పదని, అదీ ఆమె అకౌంటులోనే కొనాలన్న భావాన్ని చాలా తేలికగా, సాధారణమైన వ్యాపారంలా మాట్లాడిన అతని తీరు ఆమె మనసును గాయపరచింది. ఆ విషయం అతనికి చెబుదామనుకుంది.

"ఐస్ క్రీమ్ తిందామా?" ఉల్లాసంగా పొంగుతున్న అతని గొంతు విని ఆ ప్రయత్నం మానుకుంది. ఇంకొంత సేపు వాదనలు, ఆ తర్వాత మామూలే కదా అనే నిర్వేదం ఆవహించింది ఆమెను. మనిషి మారొచ్చు కానీ అతని నైజం అంత సులభంగా మారుతుందా?

"రాజూ నాకు జెన్నీ ఒక గిఫ్ట్ ఇచ్చింది" ఐస్‌క్రీం కోన్ అందుకుంటూ చెప్పింది రాధిక.

"ఎవరూ? డైవోర్స్ ఇవ్వకుండా సూసైడ్ అటెంప్ట్ చేసింది.... ఆ జెన్నీనేనా?" యధాలాపంగా అన్నాడు రాజు. మళ్ళీ చివుక్కుమంది రాధిక మనసు. ఎదుటివారి సంబంధాల్లోని అపశృతులంటే జాలి లేకపోతే పోయె. కనీసం గౌరవమన్నా ఉండదే ఈ మనిషికి?

"అలా అనకు అని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను?" దాచుకోలేకపోయింది రాధిక.

"అరే ఇప్పుడు నేనేం అన్నానని...? తను చేసిందే కదా. అయినా ఇందులో తప్పేం ఉంది? ఇక్కడ వీళ్ళ కల్చర్ కరెక్టే కదా" 'కల్చర్' అనే మాట పలికేటప్పుడు అతని గొంతులో తొణికిన వేళాకోళం ఆమె గమనించకపోలేదు.

"అదేంటి సడెన్‌గా? వీళ్ళు అని వేరుగా మాట్లాడుతావ్? ఇన్నేళ్ళు ఇక్కడున్నాం కదా. ఇప్పుడు ఆలోచించలేం కదా. ఫర్ ఎగ్జాంపుల్ త్రీఫోర్ మ్యారేజెస్ చేసుకునే లేడీస్ మన కంట్రీలో ఎంతమంది ఉంటారు చెప్పు? ఈవెన్ మగాళ్ళు కూడా తక్కువే. మనకు అలాంటి బుద్ధులు లేవు కదా అని. అయినా ఇప్పుడు ఇదంతా ఎందుకు... ఎంతకూ జెన్నీ ఏం ఇచ్చింది?" అంటూ ఐస్‌క్రీం తినమన్నట్లు ఆమె చేతిని నోటి దగ్గరకు తోసాడు.

అతనిలా మాట్లాడటం ఆమె బాధపడటం కొత్తేమీ కాదు. కాకపోతే ఆమెకు అర్థంకానిదల్లా... అతని చులకన మనుష్యులంటేనా లేక మనసులంటేనా అనేది ఆమె తేల్చుకోలేకపోయింది.

"ఇంతకీ ఏం ఇచ్చిందోయ్" అన్నాడు రాజు ఆమెను మెత్తబరిచేందుకు. అతనలా 'ఓయ్' అన్నప్పుడు ఆమెకు ఇంకా చిర్రెత్తుకొస్తుంది. చాలా కృతకంగా ప్రేమ చూపేందుకు అతనలా పిలుస్తాడని ఆమెకు ఖచ్చితంగా అనిపిస్తుంది.

"చెప్పవా డియర్" అతని ప్రేమలో కృత్రిమత్వం పెరిగిపోయింది.

తల తిప్పుకునే చెప్పింది: "బి...కి...నీ"

"వాట్" శపీమని అనేసి ఒక సెకను ఆమెకేసి చూసాడు. కళ్ళు కలిసాయి. ఏమంటాడో అని ఆమె రెప్పల మధ్య ప్రశ్నించుకుంది. ఫక్కున నవ్వేసాడు.

"బికినీనా? ఎవరేసుకోవాలని?" నవ్వును సాగదీసాడు. రాధికకు మాయమైపోవాలన్నంత అవమానం అనిపించింది. కానీ అలానే చూస్తూ కూర్చుంది. అతని నవ్వు పెదాల మీద తగ్గినా కళ్ళలో పోలేదు. నవ్వుతో మనసును విరగ్గొట్టవచ్చు అని ఆమెకు అప్పుడే తెలిసింది.

"ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావ్.... దాన్ని" ఆమెకు దగ్గరగా వంగి రహస్యంగా అడిగినట్లు అడిగాడు.

ఏమీ చెప్పలేదు ఆమె.

ఆ రాత్రే చితికిపోయిన చిన్న ఆశను మడతపెట్టి జాగ్రత్తగా మళ్ళీ ప్యాక్ చేసేసింది. ప్యాకేజ్ లానే ఇండియాకు బయలుదేరింది. విమానం కిటికీలో మబ్బులను చూసి ఆశ్చర్యపడింది. వాటి దిక్కు వాటిదే మన దిక్కు అటే ఉంటే మనతో ఉన్నట్లే ఉంటాయి. మనం

దిక్కు మార్చుకుని మిగతావి మనతో రావడం లేదని బాధపడతాం. మబ్బులెలా ఉన్నా పైన ఆకాశం మాత్రం అలానే అంతులేకుండా ఉంది.

"ఏంటి బాధగా ఉందా?" పక్క సీటులో వెనక్కు వాలుతూనే ఆమె భుజానికి ఆనుకున్నాడు రాజు.

ఆమె జవాబివ్వకముందే అతనే అన్నాడు: "నాకూ అలానే ఉంది. ఎంత మనది కాదు అనుకున్నా అలవాటైపోయిన దేశం, లైఫ్ స్టైల్... హాలీడేస్‌లో చూడడం వేరు, పూర్తిగా బ్రతకడం వేరు కదా... ఎలా ఉంటుందో ఇప్పుడు ఇండియా లైఫ్" బడికి పోయే మొదటిరోజు ఏడుస్తాడు పిల్లవాడు. నాలుగు అయిదురోజుల్లో స్నేహితులు, చదువు మచ్చికయాక అమ్మ దగ్గరకెళ్ళాలంటే కూడా దిగులు పట్టుకుంది.

బడీ, అమ్మా ఒకే చోట కుదరవు ఎందుకో మరి. బడిలో స్నేహితుడికి దగ్గరైనట్లు అతడికి దగ్గరగా జరిగింది రాధిక.

"మనం మళ్ళీ ఫైవ్ మంత్స్‌కి వస్తామా సిక్స్ మంత్స్‌కా? " గోముగా అడిగాడు రాజు

"మళ్ళీ ఎందుకూ?"

"అదేంటి.... డెలివరీ ఇక్కడే అయితే సిద్దార్థ్‌కు సిటిజన్ షిప్ వచ్చేస్తుంది కదా" అతని లెక్కలు ఆమెకు విసుగు అనిపించింది. కానీ, కొట్టిపారేయలేని నిజం. "ఆరు నెలలు" అంటూనే ఆలోచనలోనే నిద్ర అలుముకుంది. రాజు కళ్ళు కూడా మూతలు పడ్డాయి. ఇద్దరూ ఒకే రకమైన కలలు చూసారు.

పరిపూర్ణత కోసం కలల్లోనే శిశువును చూసారు.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ సర్" ఎయిర్ హోస్టెస్ పిలుపుతో కళ్ళు తెరిచాడు రాజు. పక్కన రాధిక లేని వెలితి వెంటనే గ్రహించాడు.

"కెన్ యూ ప్లీజ్ కమ్ విత్ మీ" మర్యాదగానే అయినా తొందరపెట్టింది ఎయిర్‌హోస్టెస్.

"వేర్ ఈజ్ మై వైఫ్" అంటుండగానే ఎయిర్‌హోస్టెస్ ముఖంలోని ఆందోళన గమనించి తనను రాధిక గురించే రమ్మంటోందని అర్థం చేసుకున్నాడు. మెత్తగానే అయినా వడివడిగా ఆమె టాయిలెట్ వేపు దారితీసే పద్దతి చూసేసరికి అతనికి గుండె జారుతున్నట్లనిపించింది. ఊపిరి బిగపట్టుకుని ముందుకు సాగాడు.

లేడీస్ రూం తలుపు తెరిచి ఉంది. ఇంకొక ఎయిర్ హోస్టెస్ లోపల ఉన్న వారితో ఏదో అంటోంది. రాజు రాక చూసి ఆమె పక్కకు తప్పుకుంది. రాధిక బేసిన్ అంచుని పట్టుకుని గోడమీదకు వాలిపోయి ఉంది. గాభరాగా ముందుకు వెళ్ళాడు రాజు. అతడిని చూడగానే ఆమె కళ్ళు బేలగా వణికాయి. చెంపలు ఎండిపోయిన నది కింద బీటలు వారిన నేలలా భోరుమంటున్నాయి.

"ఆర్యూ ఆల్‌రైట్? ఏమైంది" అంటున్న అతని మీదకు సత్తువ లేనట్లు వాలిపోయిందామె.

"అయాం సారీ సర్. ఇట్ సీమ్స్..." తటపటాయించింది ఎయిర్‌హోస్టెస్.

"రాజూ... వేరే చీర తీసుకురా" పూడుకుపోతున్న గొంతును కూడదీసుకుంది రాధిక. ఆమె నుంచి వచ్చిపోయిన రక్తం వాసన అతని హృదయాన్ని కమ్మేసింది. అతనికి అర్థమయిపోయింది. పోయిన సిద్దార్థను గుర్తుకు తెచ్చుకోకూడదని ఇద్దరూ మూగగా ఒట్టేసుకున్నారు.

"మిస్‌క్యారేజ్ మస్ట్ బీ పెయిన్‌ఫుల్" ఇద్దరు ఎయిర్‌హోస్టెస్‌లూ గుసగుసల్లోనే ఆడమనసు పంచుకున్నారు.

(వచ్చేసంచికలో కొనసాగే కథ కోసం ఎదురుచూడండి)